

Alexa kissar på sig när vi kommer till Linderud. Vi skulle gå hela vägen hem, hon var ju med på det, det är ingen idé att göra av med pengar på fem bussállplatser. Men nu har vi bara precis passerat köpcentret, vi är inte ens halvvägs.

Jag frågade ju om det var okej att gå. Och hon klättrade upp på grinden till förskolan och lyfte av kedjan och sa *ja då mamma*.

Nu säger hon ingenting, men hon börjar gå med benen brett isär och jag vet att hon fryser. Det är ju december. Hennes reflex dinglar från täckjäckan.

Sextio minus fyrtiofem är femton. Femton kronor kvar.

Men jag kan inte tjuvaka, inte med henne, för hon ser allt jag gör, hon ser på mig hela tiden, och om vi går in genom de bakre dörrarna stannar hon tvärt framför automaten och säger: – Har vi biljetter, mamma?

Och lyreshusen lyser, och Alexa väggar, och bilarna dånar, och lyktstolparna är fulla av tuschbokstäver, jag minns att Alex skrev mitt namn just så, bakom idrottshallen, och jag säger inget om kisset, men jag vet att när vi kommer hem så skyndar hon sig in i badrummet och stänger dörren, och

Alexa kissar på sig när vi kommer till Linderud. Vi skulle gå hela vägen hem, hon var ju med på det, det är ingen idé att göra av med pengar på fem bussállplatser. Men nu har vi bara precis passerat köpcentret, vi är inte ens halvvägs.

Jag frågade ju om det var okej att gå. Och hon klättrade upp på grinden till förskolan och lyfte av kedjan och sa *ja då mamma*.

Nu säger hon ingenting, men hon börjar gå med benen brett isär och jag vet att hon fryser. Det är ju december. Hennes reflex dinglar från täckjäckan.

Sextio minus fyrtiofem är femton. Femton kronor kvar.

Men jag kan inte tjuvaka, inte med henne, för hon ser allt jag gör, hon ser på mig hela tiden, och om vi går in genom de bakre dörrarna stannar hon tvärt framför automaten och säger: – Har vi biljetter, mamma?

Och lyreshusen lyser, och Alexa vaggar, och bilarna dånar, och lyktstolparna är fulla av tuschbokstäver, jag minns att Alex skrev mitt namn just så, bakom idrottshallen, och jag säger inget om kisset, men jag vet att när vi kommer hem så skyndar hon sig in i badrummet och stänger dörren, och

om några dagar kommer jag att hita de där trosorna, hopknölade, längst ner i tvättkorgen, sån är hon, så blir det, sån är hon.

Men jag orkar inte se henne gå på det där sättet.

– Vi får ta bussen, säger jag.

Hon tittar upp.

– Ja, säger hon. Det kanske är lite bättre.

Vi vänder. Köpcentret glittrar. De har pyntat det med ljus kors och tvärs, det ska föreställa en julklapp.

Då tar Alexa min hand och stannar.

Det står en kille framför oss. Han ler, han är nog i min ålder, han är söt. Han har en pappmugg i handen.

– Skulle ni kunna hjälpa mig med lite småpengar? säger han.

Hans fingrar är svullna. Alexa kramar min hand. Hon trycker så synd om alla, alldeles för synd, som den där sjuka grejen med dockorna, när hon är helt besatt av att alla måste ha täcket upp till hakan, de ligger där vid fotändan av sängen och hon sätter sig upp tjugo gånger varje kväll för att kolla att det är rättvist. Hon måste bli annorlunda. Hon måste bli mer som jag.

– Tyvärr, säger jag och börjar gå.

Hans joggingbyxor är smutsiga längst ner, och jag ser på Alexas ben, hon rör sig så stelt och konstigt. Så går det. Så går det, jag minns alla de där tjejerna med kryss i kalendern och dagenfotpiller i plånboken, så går det när man inte är

som de. Där är busshållplatsen. Vi har väl nåt i frysen, vi får väl bara klara oss, hon kan inte gå på det där sättet hem.

Nu tittar hon upp.

– Mamma, säger hon. Varför det?

– Varför vad? säger jag.

Hon har den där rendensen att tro att jag är inne i hennes huvud.

Vi ställer oss på hållplatsen. Jag tittar bort mot kurvan, det kommer ingen buss där. Nu är kisset säkert iskallt.

– Varför inte? säger hon.

Åh, det irriterar mig. Vi är ju två, hon måste bara acceptera det.

– Men du måste säga något mer när jag inte förstår vad du menar, säger jag. Du måste förklara lite bättre.

– Varför kunde vi inte hjälpa honom med lite småpengar? säger hon.

Jag tittar bort mot kurvan igen.

Därför att inga pengar är småpengar. Därför att din pappa inte har betalat underhåll på tre månader, märkte du inte att han inte ringde på din födelsedag, jag la dig med kronan från förskolan på, och efteråt satt jag vid köksbordet med fötterna på stolen och pannan mot knäna, han tänker på andra tjejer nu, ser du de här två tiorna och de här två tjugokronorna? De ska räcka hela helgen. Ser du den här tautereringen, det är din pappas namn, och hade jag haft råd skulle den blivit en fågel nu, jag har tecknat den där fågeln, på smörgåspapper, en